DOMSTOLENS DOM
AF 10. MAJ 1960

Regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Sag 19/58

Processprog: Tysk

Angående:

Annullation af visse dele af Den Høje Myndigheds beslutninger af 9. februar 1958 (ABl. af 3. 3. 1958; findes ikke på dansk), tilstillet ved skrivelse T/10.202 og T/10.203 af 12. februar 1958.

Domskonklusion:

Sagsøgte frifindes, da søgsmålet findes at savne fornødent grundlag.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

at søgsmålet fra regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland i sag 19/58 forkastes.

Sammendrag

1. *Alvorlige og varige forstyrrelser — Den Høje Myndigheds handling — begreb (EKSF-traktaten, artikel 37)*

2. *Transport — princippet om ikke-forskelsbehandling — sammenligneligheds begreb (EKSF-traktaten, artikel 70)*

3. *Transport — indenlandske særtariffer — kriterier (EKSF-traktaten, artikel 70)*

4. *Transport — indenlandske særtariffer — tab — fravær — ulovlig godkendelse (EKSF-traktaten, artiklerne 2, 3 og 70)*

5. *Transport — indenlandske særtariffer — karakter af undtagelse — godkendelsesbetingelser (EKSF-traktaten, artikel 70)*

1. Den Høje Myndigheds »handling« i henhold til artikel 37, stk. 1 skal fortolkes således, at den udelukkende angår handlinger, der allerede er foretaget, og ikke beslutninger, som Den Høje Myndighed i givet fald har til hensigt at vedtage.

2. De faktiske omstændigheder omkring den i artikel 70, stk. 1 omhandlede forskelsbehandling refererer sig udelukkende til transportvilkårene og dermes til sammenligneligheden af de forskellige transportveje og produktionssteder set ud fra et transportsynspunkt.

3. De i artikel 70, stk. 4 nævnte særtariffer omfatter ikke kun de i virksomhedernes interesse indførte tariffer, men også sådanne som er til disse virksomheders fordel; den omstændighed, at en særtarif indførtes af grunde, som ikke har nogen forbindelse med en begunstiget virksomheds interesser, kan følgelig hverken udelukke eller begrænse anvendeligheden af den nævnte bestemmelse.

4. Ifølge traktatens principper er særtariffer ulovlige, også selv om en virksomheds rentabilitet forringes som følge af ikke-indrømmelsen af en sådan tarif. Artikel 2 og 3 medfører følgelig ingen godkendelsespligt for Den Høje Myndighed under anvendelsen af artikel 70, stk. 4.

5. En understøttelsestarif er kun i usædvanlige tilfælde forenelig med traktaten, og især kun når den begunstigede virksomhed er udsat for ulemper, som beror på andre faktorer end økonomiske. En sådan tarif er kun lovlig for så vidt, som den er påkrævet for at sætte virksomheden i stand til at tilpasse sig nye forhold eller til at klare sig igennem en ufordelagtig situation, som er opstået på grund af omstændigheder, der ikke kan tilregnes denne.